

FRAGMENT DE SCRISOARE

“Dragii mei dragi, Rândunica și Marin

/.../ Cartea venită prin voi m-a tulburat înseninându-mă./ ... / Pe tine, Marine, te știu încă din “Cămin”... , mă bucur cum ești mereu egal cu tine..., dar aceasă domnișoară sau doamnă sau mai bine i se potrivește *ființă*..., această minunăție de ființă e total ieșită din comun, m-a extaziat, cu cât citesc mai mult cu atât entuziasmul și uimirea /.../ se întetesc /... /. Ce poet! După aceste ierni gri în lirica noastră, iată apare Rândunica, aduce soare, aduce prospețime aduce naturalețe, aduce pregnanța inefabilului, acea substanță invizibilă a timpului prins cu *clipa în sac*

, aduce Primăvara în lirica românească; detașată de neliniștile existențiale, de o simplitate (de Brâncuși; complexă, dar nu complicată și, mai ales, de o capacitate metaforică excepțională.

/.../ De-aș fi un prinț Mecena, de pe acum i-aș da un stipendium pe viață să scrie un volum de “Doine”. /.../ Omul “ăsta”: Doina Rândunica Anton are poezia în sânge, de ca și cum Emily Dickinson ar fi ieșit din cameră în Pădure, în oraș, în lume, fără să se

lumizeze

...; de fapt, poezilor “

ceața le ține de șase

”, cum bine zice partea de Anton a Rândunicii. /.../

Titlul foarte bun “În ce mă privește...” induce sentimentul cum după ce toți și-au spus ale lor, iată vine cineva și-n mare liniște /.../ celebrează viața în forță: “

Sufletul soarelui / Cade în găleata cu apă. / Ni-l turnăm reciproc /....

” E bucurie aici! /.../ Apoi, vine (asta și Cioran ar fi invidiat):

“Mi-am împlântat singurătatea până la oase. / Doare mai tare ca nașterea.”

/.../ Apoi, o văd pe Edith Piaf plimbându-se pe o stradă pictată de Maurice Utrillo /.../:

“Strada e umflată de ploaie / Ca un copil ce plânge pe ascuns”

– da, tristețea poate fi frumoasă, ba chiar tristețea poate să fie o mare bucurie.

“Un fir de iarbă răsucit / Pe degetul lunii.” “Iubirea se pregătea de moarte / Într-un ciob de geam.” “Ne privim prin întuneric / Până când ne străfulgeră.”

Da, chiar mă străfulgeră, sunt îndrăgostit de acest “stră-” din limba română /.../ Uite așa străbat prin poeme, cum printr-o junglă din Amazonos, cu uimire și frică fericită. “

Nu pot să scriu / Inimii mele i-au crescut degete" – extrem de expresiv. "Libertatea iluziei / Mă ține trează și exaltată/ Ca o cafea tare

" (deja îmi apare Milarepa, verde de atâtea urzici, dar și Sfântul Anton retrăit de Flaubert). "

Scrie-mi pe cer! / Azi sunt cer." "Între noi doar prezentul tabu

" (sublim!).

"Alunecăm în dragoste / Ca frutele coapte în iarbă."/ .../ "Femeile inteligente / Se cunosc după / Cât de bine se prefac"

– Femeile cu adevărat inteligente se cunosc după
cât de bine

nu se prefac (vezi Simonele: Weill, Bourgeois, Beauvoir sau Marry Lutyens, Heriette Yvonne Stahl, la noi Nora Iuga, Mariana Marin, Minerva Chira, Angela Furtună, Marlena Pop, Contanța Buzea poet, poet, poet). Ca apoi să vină ceva chiar cu miez: "

Pasărea pe limba ta pierde – / Rață rumenă pe varză

– ", ăsta da Haiku de zile mari /.../. "

Noaptea își etalează sânii dolofani, / Dimineața îi șterge pe furiș, / Buburuzele încurajate / Se dezgolesc în soare."

Da, e poezie. /.../ Îmi aleg diamantele în acest meteorit, iată și un rubin: "

Mă vânezi / Ca o ceată de lupi / Care tocmai s-au călugărit"

– vai, vai, ce bine exprimată acea stare când un bărbat este atras de un corp, ca apoi să descopere un Suflet! "

Ne ținem strâns în brațe. / Nu mai știm care pe care", "Atât de mult liniște!/ Nu se aude decât râul domol / Al unui sărut"

.

Plâng și mai plâng pe umărul delicat al acestor versuri, /.../ înfiorat, înviorat, înfoliat în Dumineca poeziei, un plâns dur, de Niobă. Ia te uită /.../: "*Cred în margini / Și în marginile marginilor / Căci la marginea lor / Am putea fi*

. /.../ Da, când trece îndrăgostirea rămân marginile marginilor și chiar acolo suntem în deplină Eternitate, dar asta încă ne sperie. /.../ Noi tot timpul vrem să facem și să dregem. A fi pur și simplu plictisește./.../ "

Suntem întregi / Pentru că mergem în cerc

" – așa e, e greu de ieșit din această iluzorie siguranță /.../ Lipsa de curaj înspre a fi prezent mă doare! /.../ Asemeni pisicii din haiku-ul venit prin tine, Marine, speriat de câini mă refugiez și eu în casă, deși zăpada de afară îmi place la nebunie! Zăpada lăuntrică e de altădată.

August 2015, Stocholm

Alex, cu drag și empatie

(Precizări. AlexandruDohi, este poet de origine sighetean, membru al Uniunii Scriitorilor din România, locuiește în Suedia, unde a plecat de vreo 30 ani și lucrează ca asistent social. Volumul “*În ce mă privește...*” al Doinei Rândunica Anton a fost publicat împreună cu culegerea mea de haiku-uri “*În pas de 17*”, la Editura Valea Verde, Sighetu Marmăției, 2015, editor Ion Mariș.)

Pt. conformitate, Marin Slujeru